

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ବାବା ତୁମକୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମର ପୁରୁଷାର୍ଥ ହେଲା ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ଛାଡ଼ିବା ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ଵାରା କେଉଁ ରୋଗଟି ପ୍ରଥମେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ନାମ-ରୂପର ଆକର୍ଷଣର ରୋଗ । ଏହି ରୋଗ ହିଁ ବିକାରୀ କରିଦିଏ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମ- ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କର । ଏହି ଶରୀର ପ୍ରତି ତୁମର ମୋହ ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଦେହ ପ୍ରତି ରହୁଥିବା ମୋହକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ବାବା ତୁମକୁ ଜୀବନବନ୍ଧନରୁ ଜୀବନମୁକ୍ତି ହେବାର ଉପାୟ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ତୁମର ପାଠପଢ଼ା ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ଅଥବା ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସିବାକୁ ହେବ । କାହାକୁ ମନେ ପକାଇବ ? ବାବାଙ୍କୁ । ବାବାଙ୍କୁ ବୁଝିତ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମନେ ପକାଇବାର ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବେହଦର ପିତା ପରମଧ୍ୟାମରୁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଭବ, ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ଭବ । ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ଭୁଲି ଯାଅ । ଅଧାକଳ୍ପ ହେଲାଣି ତୁମେମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିଆସିଛ, ଏବେ ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମକୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ । ସତ୍ୟ-ଚରେତା ଯୁଗରେ ତୁମେମାନେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ଥିଲ । ସେଠାରେ ଏହି କଥା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜଣାଥାଏ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏହି ବୃଦ୍ଧ ଶରୀରକୁ ଏବେ ଛାଡ଼ିଦେବି ଅର୍ଥାତ୍ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବି । ଯେପରି ସାପ ତା’ର ପୁରୁଣା କାତିକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥାଏ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଛାଡ଼ି ଆଉ ଏକ ଶରୀରରେ ପରିବେଶ କରୁଛ । ସେଥିପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେବେ କିଏ ତୁମକୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ କରୁଛନ୍ତି ? ବାବା । ଯିଏକି ସଦାସର୍ବଦା ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି । ସେ କେବେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଥରେ ମାତ୍ର ହିଁ ଆସନ୍ତି ତେବେ ବି ମଧ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ କାରଣ ଏହି ଶରୀର ତ ଅନ୍ୟର ଅଟେ ଯାହାକୁ ଉଧାର ନେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଶରୀର ସହିତ ତାଙ୍କର କୌଣସି ମୋହ ନାହିଁ । ଯିଏ ଉଧାର ନେଇଥାଏ ତା’ର କୌଣସି ମୋହନଥାଏ, କାରଣ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଏହାକୁ ତ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ହିଁ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରୁଛି । ତୁମେମାନେ ସତତୋପ୍ରଧାନ ଥିଲ ପୁଣି ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇ ଯାଇଛ । ଏବେ ପୁଣି ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୋ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇବା ଶିଖାଉଛି । ତେବେ ଏହାକୁ ଯୋଗ ଶବ୍ଦ ନକହି ଯାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ମନେ ପକାଇବା କହିବା ଠିକ୍ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ଯାଏ କରିବା ଶିଖାଉଛି । ଯେପରି ଲୌକିକ ବାପାର ପିଲାମାନେ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି । ସେହିପରି ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମା ହିଁ ମନେ ପକାଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ସେତେବେଳେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଅ । ପୁନର୍ବାର ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ କରୁଛନ୍ତି । କାରଣ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେମାନେ ଅନ୍ୟର ନାମ-ରୂପରେ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ଯାଉଛ, ବିକାରୀ ହୋଇ ଯାଉଛ । ନଚେତ୍ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲ । ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛ । ଜ୍ଞାନ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ, ଭକ୍ତି କାହାକୁ କୁହାଯାଏ — ଏହା ତ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତି ତ ଦ୍ଵାରାପର ଯୁଗରୁ ହିଁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ଯେତେବେଳେ କି ପାଣ୍ଡବ ବିକାର ରୂପୀ ରାବଣ ରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଭାରତରେ ହିଁ ରାମ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ କେତେ ସମୟ ରାମରାଜ୍ୟ ଏବଂ କେତେ ସମୟ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ତମୋପ୍ରଧାନ, ପଥରବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି କାରଣ ସମସ୍ତେ ଭ୍ରଷ୍ଟଚାରୀରୁ ହିଁ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟରେ ରାତି-ଦିନର ପାରଥକ୍ୟ ରହିଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ କେବଳ ଭାରତ ହିଁ ଥିଲା । ଭାରତ ଭଳି ପବିତ୍ର ଭୂଖଣ୍ଡ ଆଉ କେହି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପୁଣି ଭାରତ ଭଳି ଅପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ କେହି ହେଉନାହାନ୍ତି । ଯିଏ ପବିତ୍ର ହେଉଛି, ସେହି ପୁଣି ଅପବିତ୍ର ହେଉଛି, ପୁଣି ପବିତ୍ର ହେଉଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର ଥିଲେ । ପୁଣି ପୁରୁଷଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ଅପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ଏହିମାନେ ହିଁ ନେଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଶେଷ ଜନ୍ମର ମଧ୍ୟ ଶେଷ ସମୟରେ ଆସୁଛି । ଏହି ପ୍ରଥମ ଜନ୍ମର ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ୮୪ ଜନ୍ମ ଶେଷ କରି ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସି ଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ହିଁ ମୁଁ ପରିବେଶ କରୁଛି । ଇଏ ତରିମୁରତ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ବି ଜଣା ନାହିଁ, କାହିଁକି ନା ତମୋପ୍ରଧାନ ଅଟନ୍ତି ନା । କାହାର ବି ଜୀବନ କାହାଣୀ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ରକୁ ଜଣାନାହିଁ । ପୂଜା ତ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସବୁ କିଛି ଅନ୍ୟ ବିଶ୍ଵାସରେ କରୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିକୁ କୁହାଯାଉଛି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ରୀତି ଏବଂ ସତ୍ୟ-ଚରେତା ଯୁଗକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଦିନ । ତେବେ ବ୍ରହ୍ମା ଯଦି ପ୍ରଜାପତି ହେଲେ ତେବେ ତାଙ୍କର ନିଶ୍ଚିତ ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ ଥିବେ ନା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର କୁଳ କୁହାଯିବ, ରାଜବଂଶ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉଛନ୍ତି ଚୋଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବୋଚ୍ଚ । ତେଣୁ ଲୌକିକ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ତୁଟୀ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥାଏ । ତାଙ୍କ ଉପରେ ହେଉଛନ୍ତି ଉଚ୍ଚରୁ

ଉତ୍ତର ଶିକ୍ଷକ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ । ତାଙ୍କର ନାମ ମଧୁସ ଗୋଟିଏ କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ଅନେକାନେକ ନାମ ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଚାକରକ୍ଷ ବହୁତ ହୋଇଯାଇଛି । କେତେ ମନଦିର, କେତେ ଚିତ୍ତର, ଯଜ୍ଞ, ତପ, ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତି କରିବା ଦ୍ଵାରା ଉପବାନ ମିଳୁଛନ୍ତି । କାହାକୁ ମିଳୁଛି ? ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଉପରୁ ଆସୁଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ତଥା ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି, ସେହିମାନେ ହିଁ ଯଥା ରାଜା-ରାଣୀ ତଥା ପ୍ରଜା..... ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ, ଅଂହିଷା ପରମୋ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ହେଉଛନ୍ତି । ଭାରତରେ ଏକମାତ୍ର ଆଦି ସନାତନ, ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଅମାପ ସମ୍ପଦତି ମଧୁସ ଥିଲା । ବାବା ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛ । ସମସ୍ତେ ନେଉ ନାହାନ୍ତି । ପରକୃତରେ ହେଉଛି ୮୪ ଜନ୍ମ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । କଲ୍ପର ଆୟୁଷ ମଧୁସ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଡ୍ରାମାର ଢ଼ାନ୍ । ଢ଼ାନ୍ର ସାଗର ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଏକଥା ଗାୟନ ମଧୁସ ରହିଛି । ସେମାନେ ହେଲେ ହଦର ଅର୍ଥାତ୍ ଲୌକିକ ପିତା, ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ବେହଦର ଅର୍ଥାତ୍ ପାରଲୌକିକ ପିତା । ଦୁନିଆରେ ହଦର ପିତା ସମସ୍ତତ୍ତ୍ଵର ଥିଲେ ମଧୁସ ବେହଦର ପିତାତ୍ତ୍ଵ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ କି ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ଯେତେବେଳେ ଦୁନିଆ ପୁରୁଣା ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇ ଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳୁଛି । କାହାଠାରୁ ? ବେହଦର ପିତାତ୍ତ୍ଵଠାରୁ । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ସମସ୍ତେ ଜୀବନ ବନ୍ଧନରେ ଅଛନ୍ତି, ପତିତ ଅଛନ୍ତି ତେଣୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ତ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର ହିଁ କଥା । ଢ଼ାନ୍ ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର, କାହିଁକି ନା ପାଠପଢା ତ ତୁମେ ବହୁତ ପଢୁଛ । ସେଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ହେଲେ ପଢୁଛି ତ ଆତ୍ମା କିନ୍ତୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭୁଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି ମୁଁ ଅମୁକ ମନ୍ତ୍ରୀ ଅଟେ, ଅମୁକ ଅଟେ । ବାସତବରେ କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଟେ । ଆତ୍ମା ହିଁ ମିଷ୍ଟର-ମିସେସ୍ ଅଥାତ୍ ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷ ଶରୀରରେ ରହି ପାରନ୍ତି କରୁଛି, ଏକଥା ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ସବୁ ପାରନ୍ତି କରୁଛି, କିଏ କ'ଣ ହେଉଛନ୍ତି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ନୁଆ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ବିଶ୍ଵର ଇତିହାସ ଏବଂ ଭୂଗୋଳର ନିଶ୍ଚିତ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ନୁଆ ଦୁନିଆ ହେଉଛି ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ । ଘର ମଧୁସ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ନୁଆ ଥାଏ ତେଣୁ ତାକୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ କୁହାଯିବ ତା'ପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ପୁରୁଣା ତମୋପ୍ରଧାନ ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ଏହି ବେହଦର ନାଟକ ବା ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଢ଼ାନ୍କୁ ମଧୁସ ବୁଝିବାର ଅଛି କାହିଁକି ନା ଏହା ପାଠପଢା ଅଟେ, ଭକ୍ତି ନୁହେଁ । ଭକ୍ତିକୁ ପାଠପଢା କୁହାଯିବ ନାହିଁ କାରଣ ସେଥିରେ କୌଣସି ଲକ୍ଷ ବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥାଏ । ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତର କେବଳ ବେଦ, ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢୁଥାଆନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଦୁନିଆର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାର ଅଛି, ସତ୍ତ୍ଵ-ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ଭକ୍ତି ନାହିଁ । ଭକ୍ତି ଦ୍ଵାରା ଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ତେବେ ଏହି ବାବା ତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଢ଼ାନ୍ ଅଥବା ରୁହାନ୍ ଢ଼ାନ୍ । ତେବେ ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଢ଼ାନ୍କୁ କିଏ ଶିଖାଇବେ ? ସୁପରିମ ରୁହ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଶିଖାଇବେ । ସିଏ ତ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ଵର ଅଟନ୍ତି ନା । ଲୌକିକ ପିତାତ୍ତ୍ଵ କେବେ ପରମପିତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ପାରଲୌକିକ ପିତାତ୍ତ୍ଵ ପରମପିତା କୁହାଯିବ । ସିଏ ହେଲେ ପରମଧ୍ୟାନ ନିବାସୀ । ବାବାତ୍ତ୍ଵ ହେ ଇଶ୍ଵର, ହେ ଗତ୍ ବୋଲି କହି ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ବାସତବରେ ତାଙ୍କର ନାମ ମଧୁସ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଅଟେ କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ଅନେକ ନାମ ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିର ବିସ୍ତାର ମଧୁସ ବହୁତ ହୋଇ ଯାଇଛି । ତାହା ସବୁ ହେଲା ମନୁଷ୍ୟ ମତ । ଏବେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଇଶ୍ଵରୀୟ ମତ ଆବଶ୍ୟକ । ଇଶ୍ଵରୀୟ ମତ ହିଁ ଶ୍ରୀମତ ଅଟେ । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ୧୦୮ର ମାଳା ତିଆରି ହେଉଛି ନା । ଏହି ମାଳା ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗର ଅଟେ । ପୁଣି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ସିଦ୍ଧିରେ ତଳକୁ ଖସି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କାଞ୍ଚାଳ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟର ବୁଦ୍ଧି ଉତ୍ତର ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ଦେବାଳିଆ କାଞ୍ଚାଳ ହୋଇଯାଏ । ଯେଉଁମାନେ ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ ସଫଳ ଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ବର୍ତ୍ତମାନ କାଞ୍ଚାଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ତାଲା ଲାଗିଯାଇଛି । ସେହି ତାଲା କିଏ ଲଗାଇ ଦେଇଛି ? ବୁଦ୍ଧିରେ ଗତ୍ରେନ୍ଦ୍ର ତାଲା ପଡିଯାଇଛି । ଭାରତ ଯେତିକି ନିମ୍ବରାଜା ଧନବାନ ରାଷ୍ଟ୍ର ଥିଲା ସେତିକି ଧନବାନ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ରାଷ୍ଟ୍ରର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଭାରତର ମହିମା ମଧୁସ ବହୁତ ରହିଛି । ଭାରତ ସର୍ବଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସର୍ବଗ୍ରେଷ୍ଠ ତୀର୍ଥସ୍ଥାନ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଗୀତାକୁ ଖଣ୍ଡନ କରିଦେଇଛନ୍ତି, ଏହା ଭାରତ ସହିତ ସାରା ଦୁନିଆ ପାଇଁ ଭୁଲ ହୋଇଯାଇଛି । ଭାରତରେ ହିଁ ଗୀତାକୁ ଖଣ୍ଡନ କରିଦେଇଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ଗୀତା ଢ଼ାନ୍ ଦ୍ଵାରା ବାବା ନୁଆ ଦୁନିଆ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ଵର ସଦଗତି କରୁଛନ୍ତି ।

ଭାରତ ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତର ଏବଂ ବହୁତ ଧନବାନ ରାଷ୍ଟ୍ର ଥିଲା ଯାହାକି ଏବେ ପୁନର୍ବାର ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଏକ ଓଲଟା ବୃକ୍ଷ ଯାହାର ବୀଜ ଉପରେ ଅଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ବୃକ୍ଷପତି ବା ବୃହସ୍ପତି କୁହାଯାଉଛି । ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା କୁହାଯାଏ ନା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ବୃକ୍ଷପତି ଆସିଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ଭାରତ ଉପରେ ବୃହସ୍ପତି ଦଶା ପଡିଯାଉଛି । ଭାରତ ଉତ୍ତରକୁ ଉଠିଯାଉଛି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ରାବଣ ଆସି ଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ରାହୁର ଦଶା ପଡିଯାଉଛି ଏବଂ ଭାରତର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହୋଇଯାଉଛି । ସେଠାରେ ତ ତୁମର ଆୟୁଷ ମଧୁସ ଲମ୍ବା ରହୁଛି କାରଣ ପବିତ୍ର ଅଟେ । ଅଧାକାଳ୍ପରେ ମାତ୍ର ୨୧ ଜନ୍ମ ନେଉଛ । ବାକି ଅଧାକାଳ୍ପରେ ଭୋଗୀ

ହୋଇଯିବା କାରଣରୁ ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ଛୋଟ ହୋଇଯାଉଛି ତେଣୁ ତୁମେ ୨୩ ଦିନ ନେଉଛ । ଏବେ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କୁ ସତତୋପରାଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ ସେଥିପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ମୋତେ ହିଁ ମନେ ପକାଅ । ସର୍ବ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତମୋପରାଧାନ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ଢ଼ିଆନ ଦେଇପାରିବ । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ତ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଆଉ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟନ୍ତି କାରଣ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଜଣେ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ଯଦିଓ କହୁଛନ୍ତି ହିନ୍ଦୁ-ମୁସଲମାନ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଠିକ୍ କଥା କହୁଛି, ସବୁ ଭାଇମାନଙ୍କର ପିତା ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ପିତାଙ୍କୁ ହିଁ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ସିଏ ତ ଭାରତରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ସେ କେବେ ଆସିଥିଲେ ଏକଥା କାହାକୁ ବି ଜଣାନାହିଁ । ତୁମର ଯୁଦ୍ଧ ମଧ୍ୟ ଫ ବିକାର ସହିତ ହିଁ ହେଉଛି । କାମ ବିକାର ତ ତୁମର ପରାଧାନ ନମ୍ବର ଶତରୁ ଅଟେ । ଭାରତରେ ରାବଣକୁ ଜଳାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେ କିଏ ? କାହିଁକି ଜଳାଉଛନ୍ତି ? କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଦ୍ଵାପର ଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ତୁମେମାନେ ତଳକୁ ଖସି ଖସି ଏହି ସମୟରେ ପୁରା ପଡିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଗୋଟିଏ ପଟେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ପଟେ ପୁଣି ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଯିଏ ତୁମକୁ ବିଶ୍ରାମ ମାଳିକ କରିଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ତୁମେ ମାୟାର ଚକ୍ରାନ୍ତରେ ଆସି ଗାଳି ଦେଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେମାନେ ମୋତେ ଅଗଣିତ ଦିନକୁ ପଠାଇ ଦେଇଛ । ମୋତେ ଅଣ୍ଟା ପରମାଣୁ ଭିତରେ ଥିବାର କହିଦେଇଛ । ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମା କୁହାଯିବ । ବେହଦର ବାବାଙ୍କର ନିନ୍ଦା କରି କରି କେତେ ପାପାତ୍ମା ହୋଇଯାଇଛି । କାରଣ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି ନା ।

ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ — ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା କିଏ ? ସତ୍ୟ ଖଣ୍ଡର ସ୍ଥାପନକରତା ସମସ୍ତଙ୍କର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ରାବଣକୁ ବାବା କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ଫ ବିକାର ତ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଅଛି । ସମସ୍ତେ ବିକାରରୁ ହିଁ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଭ୍ରଷ୍ଟଚାରୀ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ । ଏବେ ହେଲେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାରୀ । ଯେଉଁ ଦେବତାମାନେ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ପୂଜାରୀ ହେଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଭୁଲ୍ କଥା । ପରାଧାନେ ପରାଧାନେ ତ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ନିଶ୍ଚୟ କରିବା ଦରକାର । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଏହି ସମୟରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳର ଅଟୁ, ପୁଣି ଦେବତା କୁଳକୁ ଯିବୁ । ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳ ହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚତମ କୁଳ ଅଟେ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ରାଜବଂଶ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତୁମ ମଧ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଅଛି । ତୁମେମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ ନା । ସବୁଠାରୁ ଉପରେ ଶିବବାବା ଅଛନ୍ତି । ଭାରତରେ ବିରାଟ ରୂପ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ନା ଉଚିତରୁ ଉଚିତ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଅଛନ୍ତି ନା ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ପିତା ଶିବବାବା ଅଛନ୍ତି । କାରଣ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତିର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ନରେନ୍ଦ୍ର ଭାରତର କୋର୍ଟ ଅଫ୍ ଆରମ୍ପ ଅର୍ଥାତ୍ କୁଳ ଚିହ୍ନ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଶିବଙ୍କର ହିଁ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ତ ଏହା କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ ଅଟେ । ତେଣୁ ଜଙ୍ଗଲୀ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କର କୋର୍ଟ ଅଫ୍ ଆରମ୍ପ ତିଆରି କରିଦେଉଛନ୍ତି । ସେଥିରେ ପୁଣି ସତ୍ୟମେବ ଜୟତେ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ସତ୍ୟ ଯୁଗରେ ତ ବାଘ ଏବଂ ଛେଳି ଗୋଟିଏ ଘାଟରେ ପାଣି ପିଇ ଥିବାର ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟମେବ ଜୟତେ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଜୟ । ସମସ୍ତେ କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ଲୁଣପାଣି ଭଳି ସମ୍ବନ୍ଧ ନଥାଏ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଲୁଣପାଣି, ରାମ ରାଜ୍ୟରେ କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ଭଳି ସମ୍ବନ୍ଧ ହୋଇଯାଏ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ । ପରସ୍ପରକୁ କାମ ବିକାର ରୂପକ ପରାଧାନ ନମ୍ବର କଣ୍ଟା ଲଗାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ବିକାର ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ଏହି ବିକାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ! କାରଣ ଏହାର ନାମ ହିଁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଫ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଜଗତଜିତ ହୁଅ । ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ନିର୍ବିକାରୀ ହୁଅ । ତୁମେମାନେ ତମୋପରାଧାନ ପଡିତ ହୋଇଯାଇଛ, ତେଣୁ ସତତୋପରାଧାନ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ଗଙ୍ଗା କୌଣସି ପଡିତ-ପାବନୀ ନୁହେଁ । ଶରୀରର ମଇଳା ତ ଘରେ ମଧ୍ୟ ପାଣି ଦ୍ଵାରା ସଫା କରିପାରିବ । ଆତ୍ମା ତ ସଫା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ କେତେ ଢେର ଗୁରୁମାନେ ଅଛନ୍ତି । ସଦଗୁରୁ ତ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ସଦଗତି ଦେଉଛନ୍ତି । ସେ ସୁପରିମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ପରମ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ପରମ ସଦଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସେ ହିଁ ତୁମକୁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଢ଼ିଆନ ଗୁଣାଉଛନ୍ତି । ଆର୍ତ୍ତା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସତତୋପରାଧାନ ହେବା ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ବି ମନେ ପକାଇବାର ନାହିଁ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାର ଅଛି ।

(୨) ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ମଧୁର ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ବିକାର ଗୁଡିକ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଜଗତଜିତ୍ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:-

ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ ବିଜୟର ଅଟଳ ନିଶ୍ଚୟ ଏବଂ ନିଶାରେ ରହୁଥିବା ଅଧିକାରୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।
ବିଜୟ ମୋର ଜନ୍ମ ସିଦ୍ଧ ଅଧିକାର — ଏହି ସମ୍ପ୍ରତିରେ ସଦାସର୍ବଦା ଉଡୁଥାଅ । ଯାହା ବି ହୋଇଯାଉ — ଏହିକଥା
ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରଖ ଯେ ମୁଁ ସଦା ବିଜୟୀ ଅଟେ । ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ଅଟଳ ରହିଥାଉ କାରଣ ନିଶାରେ
ରହିବାର ଆଧାର ହେଉଛି ନିଶ୍ଚୟ । ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ କମ୍ ଥିବ ତେବେ ନିଶା ମଧ୍ୟ କମ୍ ରହିବ । ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଏ
ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ବିଜୟୀ । ତେଣୁ ବେଳେବେଳେ ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ହୁଅ ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ବାବା ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ
ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ପ୍ରାପ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୁଅ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ ବିଜୟର ନିଶ୍ଚୟ ଏବଂ ନିଶା ରହୁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ବାବାଜୀଙ୍କର ସ୍ନେହର ଛତ୍ରଛାୟା ତଳେ ରୁହ ତେବେ କୌଣସି ବି ବିଘ୍ନ ଟିଷ୍ଠି ପାରିବ ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***